

Iz Jaloga (2006.)

26.

dopire mi u znanje da sam kutija
no ničem ne služim jer nemam punjenja
čist sam i lagan zrak samo malo zatvoren
ali to je valjda moja granica i moje tijelo
letim kad sam bačen a da nisam odbačen
svako malo približim se tebi onostranoj
zapravo postajem ti [što je još strašnije]
mislim pa ti ni tijela nemaš kako je tek tebi

37.

Nedokučivo, kao kad pod toplim mlazom ispirem prljavo posuđe, odlažem ga sa
strane da
se osuši, a lice mi zaokruži osmijeh.
Pokretom nemišljene lakoće otvaram prozor kako bih unutra pustio jutarnji zrak.
Voda upravo ključa, iz srebrnkaste kutije u nju stavljam četiri žličice kave.
Još tvoj šum iz kupaonice, ali dolaziš.
S punom šalicom vraćam se za stol i sjedam:
u tom času susjeda u zgradi prekoputa istresa plahtu.
Plahta zabjelasla i ona hitro uvlači svoje ruke, kao izloženu vidljivost stida.
Ali koja je to lakoća, s nekoliko trzaja istresti sve što se nakupilo.

39.

Ne mogu zaspati od šuma tvog srca kad pritisnem glavu na tvoja prsa.

Vidiš, Peter, baš svaki božji dan traje ta uporna *potraga za potvrdom našeg nepovjerenja.*

Odnedavna si moj ispovjednik, riječ koju si uskraćujem, jezik u koji vičem kad
ne želim da ga se razumije.

Jezik je to trpnje i krivnje, širok i dubok za sve, u se je potrpao mnoštva, tek
treptajem

oka.

I sve dok je potraga jalova, mi razočarani nastavljamo, razočaranost nas tjera dalje i
dublje, rujemo i rujemo, želimo je naći.

Pripovijedao sam ti, Peter, nisi me želio podržati pa sam u tvojim prijekorima
nalazio

samo još veće ohrabrenje.

Kad sam htio da se sve ubrza, otišao bih nekamo na nekoliko dana, izbivao, bio,
ali ni sebi poslije nisam mogao objasniti gdje.

Što je dobro, ne znati gdje si bio, s kim, što, imati slamajući broj neodređenosti.

Sreću donosi konačni slom povjerenja.

Srce je ustreptala gruda okupana krvlju koja napeto sluša.

Zviždeći je pala za nama, u izrovano središte, *u jalovinu među korovom.*

Prebacujemo ga iz ruke u ruku, kao usijanu kuglu.

Pazi da ti ne isklizne s dlana, Peter, kad noću ustaneš da ideš mokriti.

41.

Kad ti pogled zapne na košarici za kruh, ne diže se s nje satima, ondje ostaje kao na
mjestu

svog izbora, što dobro znam da nije.

Rekao bih da ne miruje posve, i ako sam dovoljno priseban

(što tad, dok joj ukočen pogled leži na košarici, nikako nisam) mogu zamijetiti kako

malo-pomalo prodire u košaricu, rastvara ju nizom protu-rečenica, što mi je
posve
dovoljno (i nema veze s prisebnošću) da zakriljen drugom stranom zida počnem
snažno
stiskati obje šake tako da se nokti urežu u dlan i posiju novi svemir od polumjesecā.
Još malo jačim stiskom izbrišem cijeloga sebe, umotam se u nevidljivost.
Možda mi se dogodi da prikovanom pogledu vratim laganost, uletim u tvoje
lelujanje,
sad raspršeno u stvarima naglo oslobođenima prikovanosti,
i pomislim kako ljubav još nije počinjena.

44.

Umrla je Yang Huanyi iz provincije Hunan Nushu,
a s njom i ženski jezik; kako će odsad žene o ženskim stvarima razgovarati?
Bez tog jezika u robnim kućama gnjili odjeća, tržnice zasipa zemlja crnica,
bolnice se pretvaraju u goleme hladnjake.
Slabo pamte detalje,
slaboumni, pohotni muškarcu.
Zato žene i nose samo osnovne boje donjeg rublja: crvenu i crnu – da bi ih mi
mogli zapamtiti.
A ti, Berrymane, među rijetkima si koji pamtiš detalje o odjeći, kakva je, od kojeg
materijala, koje boje, za koju ženu.

Baš si čudak, Berrymane, nedostojan života u muškosti.

Znaš da nemamo jezik kojim bismo pamtili zamršenu igru materijala, boje i

ženskog

tijela.

Sila uvijek dobro dođe.

Naročito tad kad treba zamijeniti nemoć.

U tami prebrzo zabljesne tijelo, i prije nego što ispriča svoju priču,

sagori,

kao žigica.

Sagori, sagori.

A žigica je čestica već umrlog jezika koji s drugim jezicima svijet pretvara u spektakl

čija je

ushićenost neviđena:

muška i ženska tišina hodaju rame uz rame.

57.

Uuu, koliko *golebova*, odakle se raspršuju?

Čini mi se da ih šaljem iz svoga oka. Treptaj oka lepet je njegova krila.

Sve ih je više. Oko je podivljalo.

Moje oko.

Neprestano se pare ti manijaci: čim mi završimo oni nastave, kao da će sve propasti

ako nitko ne nastavi.

I onda stave svoje jaje na balkon, da ga gledamo s nelagodom.

S onom još od lani. Nosili smo ga sve do nekog grmlja i ondje ga plegli. I gledali

tjednima. Tako smo se navikli na nevidljivi prikaz smrti. S kojim je puno lakše živjeti nego s.

Onda jednog od sljedećih dana stave još jedno.

Dva jaja. Dvojicu jaja. Dvije jaja.

Ja je slabo.

Ja je ruka što će zamahnuti.

Ja ne može odnijeti jaje.

Ja je slabo.

Kad uzleti, *tibo luduje bestežinskim krilima što stišavaju i disanje zraka.*

58.

Na pola puta do, muškarca je žena,

ali nije, ne nije, stigla metodom slobodnog, izbora.

Pogodilo me to dok sam kupovao kruh, smrznuti file bakalara i maslinovo ulje.

Srećom, sve su stvari već bile u košarici, ne u mojim rukama, to jest, ne izravno, pa

se nisu, nisu se.

Zašto sam onda, zapanjen, stao nasred samoposluge osjećajući se zaštićen,

ovdje i sada.

S osjećajem zaštićenosti što bezobrazno blješti, cakli se među robom na policama.

Kao da sam isključen iz pogubnosti slobodnog izbora.

Lažna dobrostivost stvari, čemu je ona utjeha.

Jedna se prodavačica okrenula i pogledala u mom smjeru.

Ja sam pogledao u njezinom i tad je povukla svoj pogled.

Htio sam vratiti taj povučeni pogled, njegovu tegobnost zadržati za sebe, nije za

davanje.

U tom posve [neočekivano] darovanom trenutku samoposlugom sam hodao

zapravo sâm, čist od nelagode i prisile biranja.

Prodavačicu sam izmislio kako bih bar malo umanjio tjeskobu lutanja prenakrcanim prostorom.

Ljudsko tijelo kretanje čini još složenijim: kad se ispriječi, nemoguće ga je zaobići.

Na polovici mog puta stoji ta krhka žena, uči me zrelosti, a ja, dok se

na putu smjenjuje još jedna, pa još jedna, pitam se dokle.

Trebao si bolje znati, rekla je jedna zatečena ponornošću vlastita puta, kao da je znanje

lako procijeniti i onda ga [katastrofično] upotrijebiti.

U košaricu sam zatim trpao koješta, uglavnom nepotrebne stvari: par crvenih

dječjih čarapa, vrećicu sa stotinjak čepova od pluta, ulje od čička, dva malena okvira za fotografije urešena plastičnim ribama, staklenku za šećer, dvije karirane

kuhinjske krpe, limenku hrane za pse, kilogram gotovo gnjilih banana, jednu dijetalnu čokoladu, rolu ukrasnog papira, komplet flomastera, teglu cvijeća, bombonijeru za medicinske sestre, klupko špage.

Onkraj stakala samoposluge dopirali su bljeskovi muškaraca i žena koji su u sebi

zanijekali potrebu da se dopunjuju potrepštinama.

Zračili su samozatajnom zrelošću što im se otkidala s mirnih lica i ruku što

obgrljuju sebi blisko tijelo.

To je jednostavno. To je jednostavno – teško.

S prenatrpanom košaricom kružio sam samoposlugom.

U njoj više nisu bili kruh, smrznuti file od bakalara i maslinovo ulje.

One posve nepotrebne nagomilane stvari čuvale su me od vlastita nereda i cijelog niza zapitanosti.

Na primjer, kako je to biti dovršen.

Allene [viknuo sam], ti si bar znao s kim ćeš razgovarati.

Ako ja sad govorim s tobom, govoriš li i ti sa mnom?

Ili obojica šaljemo poglede onkraj stakala a oni nam se sveudilj vraćaju.

Oko mi se više ne može odmoriti, rekla si jednom.

Srećom, sve su stvari već u košarici, ne u mojim rukama.

[*Kako ste?*, kažem.

(Dobro) *Kako ste Vi?*, uzvraća protupitanjem (ne-pitanjem).

Pretrpan, a ne bih trebao biti.]

59.

Ljudi su sami.

Žena koja jednom pa drugom cipelom udara u kutiju klima-uređaja ne bi li otresla kamenčice i grudice blata uvjerljivo govori o tome.

Ne možete je ne zapaziti.

Odjekuje to njezino kloparanje kao pucnjevi muškarca radosnog što mu se rodio sin.

Zvuk krene, leluja na vjetru, udari u zid druge zgrade i vrati se kroz otvoren prozor

[čula ga je kad ju je zaobišao, lagano su joj se zatresla ramena].

Ženu možda i ne biste zapazili, čak i da visi s ruba balkonske ograde.

Pa štošta visi.

Jedna se stabljika vodene palme slomila napola pa i ona visi.

Kao i najlonska vrećica što ju je vjetar upleo u ogradu i napuhnuo.

Visi i sjena muškarca naslonjenog na ogradu [puši], opuštena sjena, dobro zna da se od svog tijela ne odvaja tako lako.

Rekli bi sebi [poslije] da vam se učinilo da ste vidjeli svježe

oprano rublje kako vijori na vjetru.

I još biste dodali: ta žena neprestano pere.

Ali ubrzo biste primijetili kako je riječ o sasvim drugoj ženi.

Mada se mogu povući neke paralele između obje. I da je posve lako sve pobrkati.

Zasmetat će vam to lupanje. Ta neugodna pucnjava.

Možda izazove gnjev, izmami psovku ili komentar što će ga muž [na trenutak je

odložio novine i srknuo kavu] s balkona dva kata niže uputiti supruzi

koja upravo vješa oprano rublje na balkonu dva kata niže.

Da je htjela, učinila bi to unutra, na primjer u kuhinji ili predsoblju.

Ženino kloparanje ne računa na ravnodušnost. Mora se objaviti glasno.

Kad počne tući cipelom po kutiji, i kad prve grudice stvrdnute zemlje

počnu svoj let prema pločniku, ona slavi.

60.

iz usta mi ispada jezik

to više nije jezik to je golema jetra teleća

onog teleta što su ga zaklali prekjučer

uvjerava me mesar moje omiljene mesnice

ali ja u mesnicu niti nisam otišao

nemam ni omiljenu mesnicu

samo mi je jezik ispao iz usta

ta golema jetra

vraćam je u usta guram u grlo

odustajem kad shvatim da me guši

moj jezik ponovno ispada

vješa se plazi po vratu liže tijelo

moj jezik moj jezik moj preveliki jezik